

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 20.3.2007
KOM(2007) 124 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-
PARLAMENTET**

EURATOM-TRAKTATEN FYLDER 50

{SEK(2007) 347}

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

EURATOM-TRAKTATEN FYLDER 50

Den 25. marts 2007 markerer 50-års-dagen for undertegnelsen af Rom-traktaterne, der danner grundlag for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, senere benævnt Det Europæiske Fællesskab, og Det Europæiske Atomenergifællesskab, der normalt blot kaldes Euratom. Dette jubilæum er en god lejlighed til at kaste et blik på de vigtigste dele af Euratom-regelværket for dermed at være bedre rustet til fremtiden.

1. INDLEDNING

Det Europæiske Atomenergifællesskab (herefter benævnt Fællesskabet) blev oprettet med det formål at skabe de rette betingelser for udviklingen af kerneenergi i Europa gennem fælles udnyttelse af ressourcer (finansielle midler, viden, materialer, eksperter osv.), sikring af beskyttelsen af befolkningen og inddragelse af andre lande og internationale organisationer i samarbejdet. Bestemte staters interesse i Euratom-traktaten fik dem til at deltage i et endnu større projekt, nemlig Fællesmarkedet, hvorom der blev ført forhandlinger samtidig med forhandlingerne om Euratom-traktaten.

Til opfyldelse af formålet med Euratom-traktaten fik Fællesskabet pålagt en række forskellige opgaver:

- udvikle forskningen og sikre udbredelsen af teknisk viden
- indføre ensartede sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed og overvåge deres anvendelse
- lette investeringer og, særligt ved at støtte virksomhedernes initiativer, sikre oprettelsen af sådanne væsentlige anlæg, som er nødvendige for kerneenergiens udvikling i Fællesskabet
- sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet
- ved passende kontrol garantere, at nukleart materiale ikke anvendes til andre formål end dem, det er bestemt til
- udøve den ejendomsret til specielle fissile materialer, som det har fået tillagt
- sikre store afsætningsmuligheder og adgang til den bedst mulige teknik gennem dannelsen af et fælles kerneenergimarked
- sammen med andre lande og internationale organisationer oprette enhver forbindelse, der kan fremme udviklingen af kerneenergiens fredelige anvendelse.

2. RESULTATERNE AF EURATOM-SAMARBEJDET

2.1. Fremme af forskning og udbredelse af viden

Med Euratom-traktatens artikel 7 indførte man begrebet "Fællesskabets forskningsprogrammer" (rammeprogrammer) i fællesskabsretten. I dag befinder vi os langt fra de første programmer. Euratoms sjette rammeprogram for perioden 2002-2006 har gjort det muligt at investere 1 230 mio. EUR i den fælles Euratom-forskning, teknologisk udvikling, internationalt samarbejde, udbredelse og udnyttelse af viden samt uddannelse med det formål at fremme en sikker udnyttelse af kerneenergi og innovationen på kerneenergiområdet og inden for medicinsk og industriel udnyttelse af ioniserende stråling.

Via dette program er også en del af Det Fælles Forskningscenters (FFC) nukleare aktiviteter blevet finansieret. Centret blev oprettet ved netop Euratom-traktaten (artikel 8). Dets nukleare og ikke-nukleare aktiviteter udøves i dag på syv forskellige forskningsinstitutter i Tyskland, Belgien, Italien, Nederlandene og Spanien.

I år indledes også Fællesskabets syvende rammeprogram (2007-2011), hvortil der er afsat omkring 2 750 mio. EUR. Lidt under en tredjedel af dette beløb vil gå til forskning i nuklear fission, enten inden for rammerne af et program for indirekte aktioner eller som led i FFC's aktiviteter, og der vil især blive lagt vægt på spørgsmålet om sikker udnyttelse og udvikling af fissionsreaktorsystemer, håndtering af radioaktivt affald, strålingsbeskyttelse og sikkerheden i forbindelse med ikke-spredning. Næsten to tredjedele af budgettet er tiltænkt forskning i fusionsenergi. Prioriteringen af forskningen i fusionsenergi skyldes, at EU – via Fællesskabet – deltager i projektet *International Thermonuclear Experimental Reactor* (ITER), der er blevet udviklet i samarbejde med Kina, Sydkorea, USA, Japan, Indien og Rusland. Deltagelsen i dette projekt er kronen på Fællesskabets forskning på dette område, som det har beskæftiget sig med siden det første forskningsprogram, og som allerede i 1978 førte til oprettelse af *Joint European Torus* (JET, Culham), der har spillet en afgørende rolle i forskningen med henblik på udnyttelsen af fusionsenergi.

2.2 Basale sikkerhedsnormer til beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed

Euratom-samarbejdet har tilvejebragt et væsentligt grundlag for beskyttelsen af borgernes sundhed og har gjort det muligt at etablere et højt beskyttelsesniveau på basis af den aktuelle videnskabelige viden, således som den kommer til udtryk på internationalt plan gennem arbejdet i Den Internationale Kommission for Strålingsbeskyttelse, Den Internationale Atomenergiorganisation, Den Videnskabelige Komité for Virkningerne af Ioniserende Stråling, Verdenssundhedsorganisationen, Den Internationale Arbejdsorganisation og OECD's Atomenergiagentur.

De grundlæggende normer for strålingsbeskyttelse, der er blevet fastlagt i samarbejde med en gruppe videnskabelige eksperter (artikel 31), danner i dag et samlet hele bestående af over tyve retsakter af forskellig art, herunder seks direktiver. De indeholder bl.a. en række strenge forpligtelser med hensyn til godkendelse af praksis, overvågning af arbejdsvilkår og arbejdsmiljø for stråleudsatte arbejdstagere, herunder hvad angår strålingsbeskyttelse, lægekontrol, uddannelse og information. De indeholder også forpligtelser med hensyn til beskyttelse af befolkningen med det formål at overvåge og i så vidt omfang som muligt mindske følgerne af sådanne aktiviteter for borgerne.

De grundlæggende normer dækker alle de situationer, der kan føre til stråleudsættelse af befolkningen og arbejdstagerne, og således ikke kun det mest notoriske område, nemlig produktion af kerneenergi, men enhver form for anvendelse af ioniserende stråling inden for industrien og den medicinske verden, idet de medicinske anvendelser er hovedkilden til den kunstige radioaktivitet, som befolkningen udsættes for. De grundlæggende normer tager hensyn til, at arbejdstagere og befolkningen kan blive udsat for radioaktivitet i bestemte situationer, der kan fordrer en indsats fra myndighedernes og arbejdsgivernes side.

Euratom-traktaten havde fra starten også til formål at beskytte miljøet, så den har på en vis måde spillet en pionerlignende rolle på dette område. Den forpligter således medlemsstaterne til at forsyne Kommissionen med alle generelle oplysninger vedrørende projekter om bortskaffelse af radioaktivt affald, inden der gives tilladelse til at gennemføre dem, så den kan bedømme, hvilke konsekvenser sådanne projekter kan få for miljøet i andre medlemsstater. Den forpligter dem også til at indføre et system med permanent kontrol af radioaktivitetsmængden i miljøet og til at meddele Kommissionen resultaterne af denne kontrol. Kommissionen fører systematisk tilsyn med de nationale kontrolsystemers funktion og effektivitet. Såvel medlemsstaternes egne som Kommissionens kontroloplysninger offentliggøres.

Efter Tjernobyl-katastrofen i 1986 blev der på fællesskabsplan indført særlige regler vedrørende import af landbrugsprodukter fra det katastroferamte område. Fællesskabet deltager i sikringen af det katastroferamte område, bl.a. gennem bidrag til Tjernobyl-reaktorfonden. Det yder også bistand til befolkningen i området (programmerne CORE og ETHOS).

Tjernobyl-ulykken fremkaldte en samstemmende international reaktion, der mundede ud i en række vigtige internationale konventioner om sikkerheden i forbindelse med nukleare aktiviteter, som også Fællesskabet har undertegnet. Fællesskabet har ligeledes forbedret sine muligheder for at reagere på eventuel strålingsfare eller nukleare ulykker ved at pålægge medlemsstaterne og kernekraftværkerne en klar forpligtelse til at udforme nødplaner på landsplan, lokalt plan og på de enkelte anlæg og til at holde offentligheden underrettet. Der er endvidere blevet indført en fællesskabsordning for hurtig udveksling af oplysninger døgnet rundt (ECURIE).

2.3. Fællesskabsperspektivet i forbindelse med investeringer i den nukleare sektor

Euratom-traktaten giver Fællesskabet forskellige muligheder for at stimulere og koordinere de investeringer, der foretages af nationale aktører på kerneenergiområdet, og for at sikre, at disse investeringer får et fællesskabsperspektiv.

Med henblik herpå skal Kommissionen regelmæssigt udforme et vejledende kerneenergiprogram for Fællesskabet (PINC). Det skal indeholde retningslinjer for bl.a. målene for produktionen af kerneenergi og de investeringer, der er nødvendige for at nå disse mål. Siden 1958 har Kommissionen udsendt fire sådanne programmer. Det femte blev vedtaget den 10. januar 2007 som led i den samlede pakke af foranstaltninger til fastlæggelse af en ny energipolitik for Europa, der skal bidrage til at bekæmpe klimaændringer og forbedre EU's forsyningssikkerhed og konkurrenceevne, og som er en udløber af Kommissionens seneste grønne bog fra 2006 om "en europæisk energistrategi: bæredygtighed, konkurrenceevne og forsyningssikkerhed".

Desuden er virksomheder med investeringsprojekter på kerneenergiområdet forpligtet til at underrette Kommissionen herom, således at den kan tage stilling til projekterne. Kommissionen har fået forelagt over 200 projekter, hvoraf de seneste vedrører udskiftning af eksisterende installationer og bygning af nye reaktorer i Finland og Frankrig.

Euratom-lånene, som Rådet indførte i 1977, har gjort det muligt at finansiere kernekraftværker i EU. Mellem 1977 og 1994 blev der tildelt 87 lån, som alle er blevet tilbagebetalt i deres helhed. Siden 1994 er der først og fremmest blevet ydet lån til forbedring af sikkerheden og effektiviteten på kernekraftværker i tredjelande. Der er blevet tildelt tre lån til henholdsvis (Bulgarien, Rumænien og Ukraine).

Med Euratom-traktaten indførtes ligeledes begrebet fællesforetagende i fællesskabsretten. Disse foretagender, der har status som juridiske personer, tjener til at gennemføre specifikke projekter, der er af ganske særlig betydning for kerneindustriens udvikling inden for Fællesskabet. Der blev konstitueret otte fællesforetagender mellem 1961 og 1978. Det sidste af dem blev konstitueret med henblik på at bygge og drive JET. Det er hensigten at konstituere et nyt fællesforetagende, der skal varetage EU's deltagelse i ITER. Et fællesforetagende er et middel til at støtte innovation. Begrebet blev overført til EF-traktaten ved Den Europæiske Fælles Akt, og *Galileo*-projektet støtter sig i dag til en sådan struktur.

2.4. Regelmæssig og ligelig forsyning til alle brugere

Fællesskabet skal sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet. Euratom-traktatens forsyningskontrolsystem, der er omhandlet i traktatens afsnit II, kapitel 6, bygger på et forsyningsagentur, der fungerer som en central og eksklusiv mægler af nukleart materiale i Fællesskabet og kanaliserer og udligner udbud og efterspørgsel.

Agenturet har status som juridisk person, er selvfinansierende og overvåges af Kommissionen. Det bistås af en rådgivende komité sammensat af aktører fra markedet for nukleart materiale. Til udførelse af sin opgave råder agenturet over en optionsret til malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer produceret i en medlemsstat, og det har eneret til at afslutte kontrakter om leverancer af sådanne materialer, der stammer fra områder inden for eller uden for Fællesskabet. For at være lovlige i Fællesskabet skal disse kontrakter derfor være godkendt af agenturet.

Agenturet spiller ligeledes en mere praktisk rolle ved at bistå EU-virksomheder under deres forhandlinger med virksomheder fra tredjelande eller ved at udsende referencedata. I begyndelsen af 1990'erne, hvor der blev udbudt meget store mængder nukleart materiale på verdensmarkedet til meget lave priser i kølvandet på opsplittningen af det tidligere Sovjetunionen, besluttede agenturet desuden, med støtte fra Domstolen, at det ikke ville godkende kontrakter, der ansås at stride mod den fælles forsyningspolitik. Denne politik foreskriver bl.a. en geografisk diversificering af forsyningskilderne for at forhindre, at EU bliver afhængig af en enkelt forsyningskilde.

2.5. Fredelig udnyttelse af nukleart materiale

Euratom-traktatens bestemmelser om sikkerhedskontrol (afsnit II, kapitel 7) tjener til at sikre, at malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer ikke anvendes til andre formål end de af brugerne angivne, og at bestemmelserne om forsyning og enhver særlig kontrolforpligtelse, som Fællesskabet har indgået aftale om med et tredjeland eller en

international organisation, overholdes. Det er Kommissionen, der har beføjelse og forpligtelse til at udøve denne kontrol, hvilket den har gjort de sidste 50 år. Kontrollen dækker alt nukleart materiale på Fællesskabets område lige fra materialets udvinding eller import.

Kommissionen kontrollerer, at de forskellige aktører overholder deres forpligtelser, således som de følger af traktaten selv og af de efterfølgende gennemførelsesforordninger. Den sidste gennemførelsesforordning blev vedtaget i 2005 og indeholder tilpasninger som respons på udvidelsen af EU, den tekniske udvikling inden for kerneindustrien, udviklingen i informationsteknologierne og lovgivningsmæssige ændringer.

Allerede i 1960 blev der sammensat et hold af inspektører. I 2006 omfattede det 160 inspektører. Traktaten garanterer, at de til enhver tid har adgang til alle steder, alt oplysningsmateriale samt hos alle personer, der i kraft af deres stilling beskæftiger sig med materialer, udstyr eller anlæg, der er undergivet den omhandlede kontrol. Alle nukleare anlæg i Fællesskabet underkastes regelmæssig kontrol.

Kommissionen har endvidere gjort brug af de straffeforanstaltninger, som traktaten tillader i tilfælde af overtrædelser på dette område. Den kan således skride direkte ind over for en medlemsstat via en overtrædelsesprocedure (artikel 141) eller en ad hoc-procedure efter artikel 82 (ét tilfælde). Den kan også træffe foranstaltninger over for personer eller virksomheder, der tilsidesætter deres forpligtelser (artikel 83) og f.eks. udstede en advarsel (syv tilfælde) eller sætte dem under midlertidig administration (ét tilfælde).

Inden for rammerne af ikke-spredningstraktaten af 1. juli 1968 er der blevet indgået trepartsaftaler mellem de medlemsstater, der ikke råder over atomvåben, Euratom og Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA), og mellem på den ene side hver af de to medlemsstater, der er udstyret med atomvåben, og på den anden side samme organisationer som nævnt ovenfor. Disse tre trepartsaftaler gør det muligt at koordinere Euratoms rolle på dette område og IAEA's rolle i henhold til ikke-spredningstraktaten. Disse aftaler blev ændret og udbygget ved tillægsprotokoller i 1998.

2.6. Internationale forbindelser

Fællesskabet blev oprettet som en organisation, der skulle være åben over for omverdenen, og som sammen med andre lande og organisationer skulle oprette "enhver forbindelse, der kan fremme udviklingen af kerneenergiens fredelige anvendelse" (artikel 2).

Ser man på den historiske anvendelse af Euratom-traktatens afsnit II, kapitel 10, kan Fællesskabets internationale forbindelser sammenlignes med et spejlbillede af udviklingen i anvendelsen af hele Euratom-traktaten: først forskning i teknologisk udvikling, dernæst kommerciel ekspansion og endelig internationalt samarbejde på alle kompetenceområder, især inden for innovation, nuklear sikkerhed, strålingsbeskyttelse og ikke-spredning.

Fællesskabet har således indgået samarbejdsaftaler om fredelig anvendelse af kerneenergi med mange tredjelande, herunder de største leverandører på området: USA, Canada, Australien, Argentina, Usbekistan, Ukraine, Japan og Kasakhstan. Der er forhandlinger på vej med Rusland. Der er indgået forskningsaftaler med Rusland, Ukraine, Kasakhstan og USA.

Fællesskabet har også tilkendegivet sit engagement på internationalt plan ved at tilslutte sig de væsentligste internationale konventioner på det nukleare område: konventionen om den fysiske beskyttelse af nukleart materiale (1991), konventionen om nuklear sikkerhed (2000), den fælles konvention om sikker håndtering af brugt brændsel og radioaktivt affald (2006) samt konventionen om hurtig anmeldelse af kernekraftuheld og konventionen om bistand i tilfælde af kernekraftuheld eller strålingsfare (2006).

Sikkerheden inden for EU afhænger også af sikkerheden uden for EU. Lanceringen af en dialog med staterne i det tidligere sovjetiske område om sikkerheden i forbindelse med deres nukleare anlæg har dannet grundlag for et intenst internationalt samarbejde om forbedring af den nukleare sikkerhed i hele verden med såvel lovgivningsmæssige som tekniske midler, hvilket i EU er mundet ud i programmer for teknisk bistand og samarbejde med landene i Central- og Østeuropa og de nye uafhængige stater (Phare og Tacis) baseret på EF-traktaten. Euratom-traktaten vil sandsynligvis komme til at danne retsgrundlag for det støtteinstrument vedrørende nuklear sikkerhed, der skal efterfølge Tacis-programmet, der har ydet det største bidrag til forbedringen af den nukleare sikkerhed i de tidligere sovjetstater.

Siden 2003 har Fællesskabet deltaget i *Generation IV International Forum (GIF)*, og det har for nylig tilsluttet sig rammeaftalen *International Framework Agreement for International Collaboration on Research and Development of Generation IV Nuclear Energy Systems*. Det er i færd med at tilslutte sig *Multilateral Nuclear Environmental Programme in the Russian Federation (MNEPR)*.

Endelig deltager Fællesskabet i forskellige former for samarbejde på forskellige niveauer med FN's specialiserede organer, Europarådet og OECD, der alle er eksplicit nævnt i traktaten. I denne forbindelse er Fællesskabet repræsenteret ved Kommissionen, men der tages hensyn til dets særlige karakteristika. Fællesskabet har lige sin oprettelse og især siden 1975 arbejdet sammen med IAEA. Forbindelserne mellem de to vil blive endnu tættere i den nye globale kontekst, hvor udnyttelsen af kernekraft nødvendiggør en parallel indsats for så vidt angår sikkerhed og ikke-spredning.

3. KONKLUSION OG FREMTIDSUDSIGTER

Resultaterne af de sidste 50 års aktiviteter under Euratom-traktatens auspicier har været klart positive. Traktaten har givet Fællesskabet mulighed for at udføre vigtige aktiviteter inden for en strategisk sektor og navnlig i henseende til EU's energiforsyning. Det er almindeligt anerkendt, at Euratom-samarbejdet har ydet et væsentligt bidrag til den nukleare forskning, beskyttelsen af borgerne, kontrollen med den fredelige anvendelse af nukleart materiale og internationale forbindelser.

Takket være Euratom-traktaten bidrager Fællesskabet til den videnskabelige udvikling via sin støtte til forskning og udvikling. Det sikrer, at der benyttes høje standarder for beskyttelsen af borgerne mod radioaktiv stråling, og ledsager nye initiativer på det nukleare område. Det sørger for en samlet tilgang til investeringer inden for denne sektor. Det sikrer en regelmæssig og ligelig forsyning med nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet og en stram kontrol med den fredelige anvendelse af nukleart materiale. Det er blevet en international aktør inden for denne sektor.

Euratom-traktaten har dannet grundlag for Fællesskabets aktiviteter med tilknytning til kernekraft, men også andre aktiviteter, hvor der gøres brug af radioaktive stoffer til forskningsformål, industrielle formål eller medicinske formål (forskning, regler for strålingsbeskyttelse osv.). Euratom-reglerne er derfor en del af alle EU-borgeres hverdag.

Siden 1957 er de institutionelle og proceduremæssige aspekter af Euratom-traktaten blevet ændret i overensstemmelse med de forandringer, som Fællesskabet har undergået efter vedtagelsen af EU-traktaten og i forlængelse af de forskellige udvidelser, men der er også fremsat mere ambitiøse forslag om en revision af Euratom-traktaten, navnlig fra Kommissionens side. Fællesskabet er ikke desto mindre blevet inkorporeret i EU's udvikling og udgør en del af Unionens første søjle. Siden traktatens bestemmelser trådte i kraft, har den politiske, økonomiske og teknologiske kontekst, i hvilken de er blevet anvendt, bestandigt udviklet sig og skabt nye udfordringer og lettet men også undertiden hæmmet Fællesskabets indsats. Dette kan forklare, hvorfor nogle af traktatens bestemmelser kun er blevet anvendt delvist. Således har Euratoms Forsyningsagentur været nødsaget til at foretage en vis tilpasning af sine opgaver.

I denne henseende har Kommissionen spillet en førende rolle inden for rammerne af sine beføjelser og stillet forslag om og sikret, at de muligheder, som traktaten giver, siden den 1. januar 1958 er blevet udnyttet i overensstemmelse med behovene og situationen i EU. I denne forbindelse har Kommissionen ved flere lejligheder fået opbakning fra EF-Domstolen. Kommissionen har reageret meget beslutsomt de seneste år ved eksempelvis at foreslå en udbygning af Fællesskabets lovgivning om sikkerheden i forbindelse med nukleare aktiviteter ("den nukleare pakke"), for hvilken det endnu ikke er lykkedes at samle et kvalificeret flertal i Rådet. Som understreget af Domstolen i sin dom af 10. december 2002 i sag C-29/99, fremstod behovet for en sådan fælles lovgivning meget tydeligt i forbindelse med den sidste udvidelse af EU, hvor spørgsmålet om nuklear sikkerhed stod på dagsordenen for de forhandlinger, der mandede ud i tilsagn om nedlukning af flere reaktorer med betydelig økonomisk støtte fra Fællesskabet.

De oprindelige Euratom-bestemmelers holdbarhed kan i flere tilfælde ses som et udtryk for deres moderne karakter. Selv længe efter 1957 udgjorde de inspirationskilden til eller foregreb udviklingen på andre områder af fællesskabsretten. Som eksempel kan nævnes EF-traktatens bestemmelser om forskning og teknologisk udvikling (rammeprogrammer, fællesforetagender osv.). Skønt der endnu ikke er blevet oprettet et institut på universitetsniveau som omhandlet i Euratom-traktatens artikel 9, var Kommissionen primus motor i udviklingen af *European Nuclear Education Network (ENEN)*. Det er nu muligt at erhverve en *European Master of Science in Nuclear Engineering*. Nu hvor Kommissionen har fremsat forslag om oprettelse af det europæiske teknologiske institut på basis af EF-traktaten, er denne erfaring fra det nukleare område meget værdifuld.

Euratom-inspektionerne, der har fundet sted siden 1960, har banet vejen for fællesskabsinspektorater på andre områder (luftfartssikkerhed, søfartssikkerhed osv.). Dette bevidnes også af de bestemmelser, der gør det muligt at føre tilsyn på fællesskabsplan med mængden af radioaktivitet i miljøet, og som anerkender paralleliteten mellem Fællesskabets interne og eksterne beføjelser (artikel 101).

Det at være i stand til at beherske den nukleare teknologi blev i 1957 betragtet som en af nøglerne til at skabe de rette betingelser for varig fred og en bæredygtig økonomisk fremgang i et Europa under genopbygning og i en verden præget af den kolde krig. Evnen til udnytte kerneenergi mildnede især frygten for, at der ville opstå mangel på energi i en periode, hvor kulproduktionen var faldende og olieforbruget stigende. Denne frygt blev forstærket af Suez-krisen. Landene ønskede at mindske deres afhængighed af eksterne konventionelle energikilder, men også deres teknologiske afhængighed af mere avancerede tredjelande. Det må konstateres, at disse bekymringer, om end i en anden form, vinder genklang i den aktuelle kontekst.

Den aktuelle debat om definitionen af en europæisk energipolitik centreret omkring konkurrencedygtighed, forsyningsikkerhed og miljøhensyn er en god lejlighed til at overveje, hvad Euratom-samarbejdet fremover skal fokusere på. Kerneenergi er i dag en realitet såvel inden for som uden for EU. Det nuværende kapløb efter energiressourcer skaber nye udfordringer for denne energikilde. Euratom-traktaten indeholder en række vigtige bestemmelser, som kan sætte EU i stand til at handle på dette område. Traktaten er ikke perfekt, men den er nødvendig for Unionen, medlemsstaterne og borgerne.

Også i fremtiden bør anvendelsen af Euratom-traktaten fokusere på nuklear sikkerhed. De seneste udvidelser har ført til endnu større variation i EU-landskabet på kerneenergiområdet og forstærket behovet for en fælles indsats, navnlig når det gælder beskyttelsen af borgernes sundhed og bekæmpelse af enhver ondsindet anvendelse af nukleart materiale, jf. også det PINC, der blev vedtaget den 10. januar 2007. Anvendelsen af de midler, som Euratom-traktaten tilbyder i denne henseende, er til fordel for samtlige medlemsstater.

Tilsvarende spiller sikkerheden på de nukleare anlæg og beskyttelsen mod ioniserende stråling i tredjelande en meget vigtig rolle. Et nyt instrument til fremme af det internationale samarbejde på dette område, som vil være baseret helt og holdent på Euratom-traktaten, vil snart se dagens lys.

Kommissionen understreger, at det er vigtigt at bevare det teknologiske forspring på det nukleare område, og den vil bestræbe sig på at gøre de lovgivningsmæssige rammer på området så avancerede som muligt, navnlig hvad angår sikkerheden på eksisterende og fremtidige anlæg, ikke-spredning, håndtering af affald og lukning af nukleare anlæg. Fællesskabet bør derfor også fremover bidrage til udviklingen af den nukleare industri og til at sikre, at der i forbindelse med enhver form for brug af radioaktivitet stilles meget strenge krav til strålingsbeskyttelse og sikkerhed for derved at forbedre levestandarden og livskvaliteten for borgerne inden for EU's grænser, uanset hvilke valg den enkelte medlemsstat træffer på energiområdet, og uden for EU's grænser i samarbejde med tredjelande og internationale organisationer.